

Téli dal

Behavazott táj abroszán
a hajnal vörösborpecsét.
Elmúlt a mámor – poharam
földhöz csapom, szilánkja jég.

Ínyemben a fogak – iszapba
rejtőző, megdermedt halak.
Mint jégtábláit a folyó,
összezárom ajkaimat.

Ó, világ szennyét elmosó
szó! Hallgatok kijózanodva.
Hiszen tél van. Micsoda tél!
Befagyott az idő folyója.

Elmúlt a részegség. Ki egykor
folyónak hittem magamat,
haltestemet iszapba fúrom
a tél jégajkai alatt.

K. n. / 197? / Tiszatáj, 1976 / 3

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)